

Няма други, повече или по-малко пълни, „древни“ Библии на гръцки език [444].

От отделните библейски съчинения за най-древни са смятани ръкописът с пророчествата на Захарий и ръкописът на Малахий, датирани уж през VI в. от н.е., като и те са датирани палеографски [444]. „Най-древните от запазените библейски ръкописи са на гръцки език“ [444], с. 270. Не съществуват никакви еврейски библейски ръкописи преди IX в. от н.е. (!). Покъсни ръкописи, главно от средата уж на XIII в. от н.е., се пазят в много национални книгохранилища. Най-древният еврейски ръкопис – откъс от книгите на Пророците, е датиран уж като от 859 г. от н.е. [444], с. 270. Другите два древни ръкописа са: книгата на Пророците, 916 г. от н.е. и Старият завет, 1008 г. от н.е. [444], с. 270. Но първият ръкопис е снабден с дата, поставена от писаря, а именно – 1228 г. Съгласно така наречената вавилонска пунктуация на буквите, днес се смята, че тази година е отбелязана според „селевкидската ера“, което и прави уж 916 г. от н.е. Но 1228 г. може да е отбелязана според ерата от Рождеството Христово [543], с. 263–264. Тогава излиза, че ръкописът не е от X в. от н.е., а от XIII в. от н.е.

Най-старият еврейски манускрипт, който съдържа цялата старозаветна Библия, е уж от 1008 г. от н.е. [444], с. 270.

Предполага се, че библейският канон е приет на Лаодикийския събор уж през 363 г. от н.е., но не са запазени никакви документи от този и от другите ранни събори [765], с. 148. В действителност канонът е приет официално чак на Тридентския събор, свикан по време на реформацията през 1545 г. и продължил до 1563 г. На рис. 1.39 е картината на Тициан, която изобразява заседание на този събор.

По разпореждане на Тридентския събор са унищожени куп книги, признати за апокрифни, сред тях и „Летописите за царете юдейски и израилски“ [765]. НИЕ НИКОГА НЯМА ДА ПРОЧЕТЕМ ТЕЗИ КНИГИ, но едно можем да твърдим със сигурност. Тези книги са били унищожени именно защото са описвали древната история не така, както е изложена в книгите на победилата фракция Скалигерови историци. Ще отбележим, че апокрифите „са били много повече от съчиненията... признати за канонични“ [471], с. 76. Ще подчертаем, че повечето датировки на библейските ръкописи се основават на палеографията. Както казахме, това „датиране“ изцяло зависи от вече известната Скалигерова хронология. Промени ли се хронологията, автоматично се променя и цялото „палеографско датиране“.

Ето един пример: „През 1902 г. англичанинът Неш се сдобива в Египет с папирус на еврейски ръкопис, а учените до ден днешен не могат да стигнат до единно мнение за датирането му“ [444], с. 273. Накрая приемат, че